

פרשת כי תבוא מצירת עבורנו חוויה קסומה ונוטalgית של עבודה האדמה. בני ישראל עובדים את האדמה בידיהם הטובות ומטפלים בה בעדינות וברור. בתמורה, הארץ נוננת את תנובתה. העבודה היא יומיומית וمتישה, ויש לחכות לעצ שבע שנים לפחות כדי שייתן מפרי. בסופו של דבר יורד החלקאי אל השדה ומצאת את הפירות הבשילים הראשונים לעונה. אלו הם הביכורים, אותם יכול להביא עובד האדמה אל ירושלים, כמתנה לה' על שגמל לו טובה ושפע. מסכת "ביכורים" מוקדשת לטקס הבאת הביכורים במקדש. הפרק השלישי פותח בחדשות הגילוי של הפירות הראשונים: (פרק ג משנה א): "כיצד מפרישים הביכורים? יורד אדם בתוך שדהו ורואה תאנה שבכרה, אשכול شبיכר, רמון شبיכר, קושרו בגומי ואומר 'הרי אלו בכורים' ". מאידך, המזמור תהלים קל"ו מלמד אותנו שעבודת האדמה כלל לא קלה, ואף נשאת עמה קשי ובי: "שיר המעלות בשוב ה' אֶת־שִׁיבַת צִיּוֹן בְּיַנְמָה מִלְאָא שְׁחוֹק פִּינָּו וְלִשְׁׂנָנוּ רְבָה אֵז יָמְרוּ בְּגָ�ם הַגְּדִיל ה' לְעֹשֹׂת עַמְּדָה: הַגְּדִיל ה' לְעֹשֹׂת עַמְּנָנוּ בְּיַנְמָה שְׁמָחִים: שׁוֹבֵה ה' אֶת שְׁבִיתֵנוּ פְּאֵפִיקִים בְּגַגְבָּה: הַזְּרֻעִים בְּדִמְעָה בְּרָהָה יִקְצָרוּ: פְּלוֹק יְלָךְ וְכָלָה נִשְׁאָמָרְהַזְּרָע בְּאִיבָּא בְּרָהָה נִשְׁאָא לְמַקְיוֹ"

חויה תי' החקלאות טעונה ברגשות סותרים. יש התרגשות, גאויה וgilוי גדול כאשר החקלאים מצלחים לאגדל את ביכוריהם ולהזוז בפלא הפרי הראשון לעונה. מצד שני, יש חשש גדול שמא התהילה לא יצilih, הפרי לא יבכיר, אולי לעולם לא יקטף.

בשנת מלחמה, כאשר מאות אלפי ישראלים מפונים מבתייהם ואחרים לא יכולים להגיע אל השדה כדי לעבוד את אדמותם, אנו נחשפים לעוצמת הקשי לצד הפלא הנשגב של עבודות האדמה. העצים מניבים פרי מעז שאנו נתענו, אך נבצר מאייתנו לקטוף אותו. נותר לנו רק להתפלל ולהאמין במילות המזמור: "הזרעים בדמעה ברינה יקצרו".

בזכות ההקרבה הגדולה בעבודת האדמה, כמו גם באורך החיים, בשליחות הנער, בהתנדבות ובעשיה ציבורית, נותרה אמונה שילדינו ונכדינו יוכלו להיות שלום על הארץ זו.

לא באמצעות קרב ומלחמה יתאפשר חזון זה, אלא גם ובעיקר בזכות שיח פתוח עם שכנוינו ואמונה בשalom. מי ייתן שnoch לבוא ברינה כאשר אנו נשאים אלומותינו אל עבר עתיד משותף עם המזרח התיכון כולם.

